

ת"ד (פתח תקווה) 402-07-13 - מדינת ישראל נ' קאסנך יהואלה

ת"ד (פתח-תקווה) 402-07-13 - מדינת ישראל נ' קאסנך יהואלהשלום פתח-תקווה

ת"ד (פתח-תקווה) 402-07-13

תד 52-1654/2013

מדינת ישראל

נגד

קאסנך יהואלה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בפתח-תקווה

[15.03.2017]

לפני כבוד השופטת רות רז

ב"כ המאשימה - עו"ד איתי פרץ

ב"כ הנאשם - עו"ד תומר נגולה

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו, ביום 17/02/2013, בשעה 10:15 או בסמוך לכך, נהג ברכב פרטי תוצרת פג'ו מס' בנס ציונה ברחוב מרגולין מכיוון מערב למזרח. בצומת עם רחוב נחשון הנאשם החל בפנייה שמאלה ולא נתן זכות קדימה לרכב פרטי תוצרת טויוטה מס', נהוג בידי אייל נמרוד, שהתקרב אל הצומת מולו מהכיוון הנגדי, לא נתן לתת לו זכות קדימה ובכך חסם את דרכו וגרם להתנגשות בין כלי הרכב. הנאשם נהג ברכב ברשלנות ובקלות ראש בכך שלא עצר את רכבו ולא נתן זכות קדימה לרכב המעורב ולא נקט באמצעים הדרושים למנוע תאונה. כתוצאה מהתאונה ניזוקו כלי הרכב ונחבלו בגופם הנאשם והנהג המעורב.

לנאשם מיוחסות העבירות הבאות :

אי מתן זכות קדימה בפנייה שמאלה - תקנה 64(א)(2) לתקנות התעבורה

נהיגה רשלנית - סעיפים 62(2) ו-38(2) לפקודת התעבורה

גרימת נזק - תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה

הנאשם כפר בעובדות כתב האישום ונשמעו ראיות :

פרשת התביעה : מטעם התביעה העידו שני עדי תביעה, בוחן משטרתי והנהג המעורב.

ע.ת.1- יעקב יעקב - בוחן משטרתי. העד ערך תרשים וגבה הודעת נאשם, הוגשו המסמכים שערך : הודעת נהג תחת אזהרה- ת/1, סקיצה- ת/2, תרשים תאונת דרכים- ת/3, תעודה רפואית של הנאשם- ת/4. העד הסביר כי מדובר בתיק הצמדה ולכן לא היה בזירת התאונה לאחר התרחשות התאונה אלא במועד מאוחר יותר. העד הגיע למסקנה כי הנאשם פנה שמאלה מנתיב הנסיעה השמאלי כאשר בכיוון 3 נתיבי נסיעה. העד בדק את שדה הראיה בכיוון נסיעת הנאשם ומצא כי לנאשם שדה ראייה פתוח לפניו למרחק של 150 מ' לפחות והנאשם יכול היה להבחין בכל כלי רכב שהתקרב ממרחק זה. בכיוון נסיעת המעורב 2 נתיבי נסיעה ומסלול הנסיעה נמצא בעקומה שמאלה בכיוון נסיעת המעורב. בין שני מסלולי הנסיעה אי תנועה בנוי. העד נשאל האם ש משהו על אי התנועה וענה : " לא ציינתי אז סימן שאין " (עמוד 7 ש' 27). העד לא בדק את שדה הראייה בכיוון נסיעת הנהג המעורב משום שהנהג המעורב אינו חייב לתת זכות קדימה אלא הנאשם בלבד.

ע.ת.2- נמרוד אייל - נהג הטיוטה המעורב. באמצעותו הוגשו מסמכים רפואיים - ת/5, גיליון הרשעות קודמות- ת/6. העיד כי נהג בנתיב השמאלי מבין שני נתיבי נסיעה במהירות של 40-50 קמ"ש ותנאי הדרך והראות היו טובים. כאשר הגיע קרוב מאוד לצומת פנה הנאשם שמאלה, חסם את נתיב נסיעתו וכתוצאה מכך ארעה התאונה. העד הסביר כי לא היה ביכולתו לעשות דבר למנוע את התאונה, הוא בלם את רכבו וכריות האוויר נפתחו. לדבריו, לא הייתה כל מגבלה בשדה הראייה שלו וכשהתבקש להעריך את שדה הראייה ענה : " רואה טוב. שום דבר לא מפריע לי. כביש מרגולין הוא שני נתיבים, ישר. אין לי בעיית ראות. יש, אם אני לא טועה, אי תנועה עם עצים. בשדה ראייה שאני נוהג אין שום מגבלה " (עמוד 10 ש' 2-1). בתשובה לשאלה מתי לראשונה הבחין ברכב השיב : " ראיתי אותו בתוך הצומת. הוא עמד בסוג של תנועה, אם אני זוכר נכון, הראש שלו היה לכיוון הרגלים. ראיתי אותו " (עמוד 10 ש' 10-11). העד לא ידע לומר האם הרכב היה בעצירה לפני כניסתו לצומת ולא ידע להעריך מאיזה מרחק הבחין בו. לפי התייעוד הרפואי שהוגש פונה העד לבית חולים והתלונן על כאבים בצוואר. לדבריו, כעבור 5 ימים התגלתה אצלו פריצת דיסק ונקבעו לו 5% נכות אך לא הוצגו מסמכים רפואיים התומכים בכך. פרשת ההגנה : מטעם ההגנה העידו הנאשם ומומחה.

הנאשם

לגרסת הנאשם נעצר לפני הפניה שמאלה כשהוא רכב ראשון בצומת. רכב אלמוני עקף אותו מצד ימין ופנה שמאלה. הנאשם התקדם, רכב שהגיע מולו פגע בפניה קדמית ימנית של רכבו וכתוצאה מכך רכבו הסתובב. בעדותו בבית המשפט העיד כי הואיל והרכב עקף אותו ופנה שמאלה הוא הבין מכך שהכביש פנוי, ולאחר שהסתכל וראה שהכביש ריק נכנס אל הצומת בנסיעה איטית ולפתע ארעה התאונה. לדבריו, " יש עצים וקשה לראות. הסתכלתי והיה פנוי. לאט, לאט נכנסתי, פתאום הוא בא ולקח אותי " (עמוד 11 ש' 25-26). " יש שם עצים שמסתירים אם באים מכיוון המעורב. העצים הסתירו אותי לנהג השני. " (עמוד 12 ש' 18). להערכת הנאשם מהירות נסיעת הרכב המעורב הייתה כ- 90-100 קמ"ש.

הנאשם פנה לבית חולים יומיים לאחר התאונה והתלונן על כאבי צוואר. בעדותו מסר כי כתוצאה מהתאונה נשברו לו שיניים אך אין על כך תיעוד רפואי.

בן עזרי משה - מומחה מטעם ההגנה, הוגשה חוות דעת שערך העד- נ/1, והעד הסביר את עיקריה. העד הגיע למסקנה כי הגורם העיקרי לתאונה הוא נהג הרכב המעורב שנסע במהירות העולה על המותר באותו קטע דרך. שדה הראייה מוגבל בכיוון שני המעורבים ובשל כך היה על שניהם לנקוט בזהירות בהתקרבם לצומת. הנאשם קיים את חובתו לתת זכות קדימה אך כאשר יצא אל הפניה שמאלה, למעשה, לא היה לו למי לתת זכות קדימה בשדה הראייה שעמד לרשותו. הנהג המעורב נסע במהירות מופרזת שמנעה ממנו לבלום בזמן כדי למנוע את התאונה. העד חלק על שדה הראייה למרחק של 150 מטר שקבע הבוחן בכיוון נסיעת הנאשם. לטענתו, בוחן התנועה לא ערך צילומים להמחשת שדה הראייה, לא התחשב בכך שהכביש ממנו הגיע רכב המעורב הוא בעיקול שמאלה ולא התחשב בכך שעל אי התנועה ישנם עצי דקל גדולים המהווים הפרעה חמורה בשדה הראייה מכיוון נסיעת הנאשם. לטענת העד הנאשם יצא ממצב עצירה בקו העצירה בנסיעה אטית בעת שלא ראה את הרכב המעורב שהיה מחוץ לשדה ראייתו. כלי רכב שנוסעים מולו. הנאשם עבר מרחק של 14 מטר עד מקום האימפקט בזמן של 4.3 שניות ו הנהג המעורב נסע במהירות שאינה פחותה מ-70 קמ"ש.

העד העיד כי גם אם הנאשם היה נעצר שוב בין שני חלקי אי התנועה באמצע הצומת הרכב המעורב לא היה בתוך שדה ראייתו כך שלא יכול היה לראותו.

העד ער לעובדה שהנאשם ביקש לפנות שמאלה בצומת ועליו לתת זכות קדימה לרכב שמגיע ממול, אך תרומתו לתאונה נבעה מליקוי תעבורתי בשדה הראייה ולא מתוך רשלנות בנהיגה.

דיון והכרעה

הנאשם פנה שמאלה בצומת ועל כן חייב במתן זכות קדימה לרכב הבא מולו, לפי הוראות תקנה 64(א)(2) לתקנות התעבורה הקובעת:

נוהג רכב, המתקרב לצומת או הנמצא בצומת ועומד לפנות שמאלה או לפנות בפניית פרסה לשמאל ייתן זכות קדימה לרכב הבא ממולו והנמצא בצומת או קרוב לצומת וזאת מבלי לגרוע מהאמור בפסקה (1).

מתן זכות קדימה משמעו מתן אפשרות לכלי רכב אחרים להם נתונה זכות קדימה להמשיך בנסיעה בלי לשנות מהירות נסיעתם, בלי לעצור או לסטות מקו נסיעתם.

לאחר ששמעתי את העדויות ועיינתי בחומר הראיות שוכנעתי בכך שהנאשם נכנס לצומת בחוסר זהירות, לא נתן זכות קדימה לרכב המעורב שהגיע מולו למרות שיכול היה להבחין בו וצריך היה להבחין בו בתנאי שדה הראייה במקום, חסם את דרכו וגרם לתאונת הדרכים.

מתוך עדותו של ע"ת/1 לנאשם שדה ראייה פתוח לפנים למרחק של 150 מ'. בתנאים אלה ובתנאי אור יום, כאשר התאונה ארעה בשעה 10:15 לערך, הנאשם יכול היה וצריך היה להבחין ברכב המעורב בטרם המשיך בפנייה שמאלה בצומת.

אני דוחה טענת עד ההגנה כי יש לפסול את שדה הראייה שקבע הבוחן המשטרתי בשל העדר צילומים. גם עד ההגנה הסכים כי צילומים אינם באים כדי לקבוע שדה ראייה אלא לצורך המחשה בלבד. אני נותנת אמון בעדותו של הבוחן המשטרתי ובכך שמדד את שדה הראייה בכיוון נסיעת הנאשם בעת שהיה בצומת.

אמנם, הבוחן המשטרתי לא התייחס לקיומם של עצי דקל על אי התנועה, אך אינני מקבלת את טענת ההגנה כי הימצאותם של העצים על אי התנועה פוגעת בשדה הראייה של הנאשם.

אני דוחה טענת עד ההגנה כי הבוחן לא התייחס לכך שיש עקומה בכביש שכן עיון בסקיצה שערך הבוחן מלמד כי הבוחן סימן את מסלול נסיעת המעורב בעיקול, כך שהיה מודע לעובדה זו.

הנהג המעורב העיד כי לא הייתה לו מגבלה בשדה הראיה למרות קיומם של עצים על אי התנועה ובכך סותר את עדותו של עד ההגנה. הנהג העיד כי אין שום הפרעה בשדה הראיה וכי הראות שם טובה ללא מגבלה. עדותו מחזקת את מרחק שדה הראיה כפי שנקבע על ידי הבוחן המשטרתי.

גם הנאשם עצמו לא טען כי שדה הראיה חסום. הוא אמנם העיד כי קשה לראות משום שקיימים עצים על אי התנועה אך המשיך ואמר כי, הסתכל והיה פנוי. מכאן, שגם לגרסת הנאשם לא היה שדה הראיה חסום. זאת ועוד, הנאשם טען כי העצים מפריעים דווקא למי שמגיע בכיוון נסיעת המעורב. לא רק זאת, בהודעה שמסר במשטרה לאחר התאונה לא טען הנאשם להפרעה כלשהי בשדה הראיה בכיוון נסיעתו.

אני דוחה טענת עד ההגנה כי ככל שהנאשם מתקדם לעבר הצומת "קו העצים יוצר קיר. לא רואים בין העצים. רואים קיר של עצים" (עמוד 24 שו' 8 לפרוטוקול). לטענה זו אין כל ביסוס בחוות הדעת וגם הנאשם אינו טוען זאת. כמו כן, לגרסת הנאשם, הוא הסתמך בכניסתו לצומת על כך שרכב שעקף אותו מימין פנה שמאלה לצומת והנאשם הסיק מכך כי הצומת פנוי. הנאשם לא יכול היה להסיק מסיטואציה זו כי הצומת פנוי שכן, עד שפנה אף הוא שמאלה חלף פרק זמן בו התקרבה תנועת כלי רכב לצומת.

מומחה ההגנה טען כי יש לצלם את שדה הראיה על מנת להמחישו אך התרשמתי כי צורפו על ידו תמונות באופן מגמתי. העד צירף תמונות שצולמו מקו העצירה שבכיוון נסיעת הנאשם. העד בחר שלא לצרף תמונות ממצב בו נמצא רכב באמצע הצומת בין שני איי התנועה, למרות שהעיד כי על מנת לקבוע שדה ראייה יש לפעול כדלקמן:

" צריך לעמוד בקו העצור. הבוחן יעמוד בקו העצור בתוך רכב כנהג. ואז הוא יפרט מה הוא רואה קדימה, מה חוסם את שדה הראיה וייתן את הערכתו לשדה הראייה או שימדוד. בשלב השני שיתקדם לקו החוצה את שני איי התנועה. אם יש חסימה בשדה הראייה הרכב יתקדם לקו החוצה בין שני איי התנועה, מפנה לעמ' 5 לצילום, ויבחן את הדברים גם מהמקום הזה " (עמוד 21 שו' 30-31, עמוד 22 שו' 1-2).

אין מחלוקת כי גם הבוחן המשטרתי לא בחן את שדה הראיה ממצב של רכב הנמצא בין שני איי התנועה ולא צירף תמונות, אך הבוחן מצא כי שדה הראיה מקו העצירה פתוח לפניו ללא מגבלה. לעומת זאת, בחר עד ההגנה שלא לצרף תמונות להמחשת שדה הראיה לרכב שנמצא בין שני איי התנועה למרות שלגרסתו שדה הראיה במקום זה מתקצר באופן משמעותי. בצילום המופיע בעמוד 5 לחוות דעתו צולם רכב העוצר בין שני איי התנועה, אך העד לא צילם את שדה הראיה מתוך רכב במצב דומה.

אם, הייתה לנאשם חסימה בשדה הראיה כפי שטוען עד ההגנה, היה על הנאשם להתקדם מקו העצירה ולעצור פעם נוספת בין שני איי התנועה ורק אז לאחר שיוודא כי מסלול הנסיעה פנוי מכלי רכב יכול היה להמשיך בנסיעה ולהיכנס לצומת באטיות ובזהירות תוך בחינת התנועה המתקרבת.

הנאשם לא פעל באופן זה ומכאן רשלנותו. מהודעתו במשטרה עולה כי נעצר פעם אחת בנתיב הנסיעה השמאלי לפני שנכנס לצומת, התקדם ואז ארעה התאונה. גם בעדות שמסר בבית המשפט לא טען כי נעצר פעם נוספת אלא נכנס באטיות לצומת.

עד ההגנה ביסס את החישוב לפיו הגיע למסקנה כי הרכב המעורב לא היה בתוך שדה הראיה של הנאשם בעת כניסתו לצומת על נתונים משוערים ולא על נתונים מדויקים, ועל כן אינני מקבלת אותו.

עד ההגנה העריך את מהירות נסיעת הנהג המעורב ב-70 קמ"ש, זאת למרות שהנהג המעורב העריך את מהירות נסיעתו ב-40-50 קמ"ש. עד ההגנה הגיע למסקנה זו על סמך ניסוי בו בדק מהירות ממוצעת של כלי רכב באותו קטע כביש ומצא כי כלי הרכב נסעו במהירות של 60 קמ"ש, 70 ו-80 קמ"ש (עמוד 24 שו' 23 לפרוטוקול). בחוות הדעת התייחס גם למהירויות של עד 85 קמ"ש. לפי ניסוי זה העריך את מהירות נהיגתו של הרכב המעורב במהירות הממוצעת בה נסעו כלי הרכב, כ-70 קמ"ש לערך. העד מדד את מהירות הנסיעה של כלי הרכב במקום על פי מד מהירות אלקטרוני המוצב במקום למרות שהסכים בעדותו כי המהירות לפי מד המהירות אינה מדויקת. (עמוד 24 שו' 25 לפרוטוקול).

לפי עדות זו ולפי שיטת מדידה זו המבוססת על מהירות נסיעת כלי רכב אחרים לא ניתן לקבוע ולבסס נתונים אמינים של מהירות נסיעת הרכב המעורב בתאונה.

אני דוחה גם את הערכת המהירות שנמסרה על ידי הנאשם ולפיה העריך את מהירות נסיעת הנהג המעורב ב-90-100 קמ"ש. יש לזכור כי זוהי הערכה מאוחרת שנמסרה על ידי הנאשם רק בבית המשפט ועל כן קשה לבסס עליה ממצאים מדויקים בדבר מהירות נסיעת הנהג המעורב כפי שניסו לעשות הנאשם ועד ההגנה.

אני דוחה טענת עד ההגנה כי על פי הנזקים ברכבים הוא העריך את מהירות נסיעת הרכב המעורב ב-70 קמ"ש לפחות. העד בחר שלא לצרף לחוות דעתו את דו"חות שמאות הנזקים בכלי הרכב ועל כן לא ניתן לאמת את טענתו בדבר נזקים קשים לכלי הרכב. זאת ועוד, התמונה בעמוד 3 לחוות הדעת שלקוחה מדו"ח שמאי, אינה ברורה ולא ניתן ללמוד ממנה את חומרת הנזקים ברכב.

עד ההגנה טען בעדותו כי רכב הנאשם הסתבסב ועף למרחק רב, וטען כי גם 6-10 מ' הם מרחק רב, אך אין להשערה זו על מה להתבסס שכן אין ראיות לכך שרכב הנאשם עף למרחק של מספר מטרים ממקום האימפקט וגם הנאשם לא טען זאת. הנאשם אמר בעדותו במשטרה כי הרכב הסתובב במקום. לכן, הישענותו של מומחה ההגנה על נתון זה שגויה.

גם הנתון לפיו נסע הנאשם מרחק של 14 מ' ממקום עצירתו לפני הצומת עד למקום התאונה גם הוא אינו מדויק ולכן גם עליו לא ניתן לבסס חישובים אמיתיים של שדה ראייה. לא ניתן לקבוע בצורה מדויקת איזה מרחק עבר הנאשם עד למקום התאונה שכן לא ניתן לדעת באיזו צורה ביצע הנאשם את הפניה. עד ההגנה אישר דברים אלה בעדותו ואמר, "כל נהג עושה את הפניה בצורה אחרת. אני עשיתי שחזור ממוצע" (עמוד 25 ש' 14-13).

זאת ועוד, עד ההגנה ערך את החישובים כשהוא לוקח בחשבון את המרחק שעבר הנאשם מקו העצירה עד למקום התאונה, שגם הוא מיקום משוער. לו היה הנאשם עוצר בין שני אי התנועה טרם הכניסה לצומת ובוחן משם את התנועה המתקרבת לצומת מולו היה מבחין ברכב המעורב ולא ממשיך בנסיעה לתוך הצומת.

אינני מקבלת את החישוב שעשה העד בסעיף 9 ג' לחוות דעתו, שכן העד התייחס שם למרחק של 10 מ' אותו עבר הנאשם כאשר התקדם מהקו הדמיוני שבין אי התנועה ועד למקום האימפקט, אך מרחק זה שגוי, שכן העד עצמו הסכים בעדותו בבית המשפט כי מדובר במרחק קצר יותר. (עמוד 23 ש' 23-19, עמוד 25 ש' 18) הואיל ומדובר במרחק קצר בצורה משמעותית מהמרחק אותו לקח העד בחשבון בחוות דעתו, אין מקום להסתמך על מסקנותיו. נוכח האמור לעיל, הואיל וחוות הדעת מבוססת על נתונים שאינם מדויקים אני דוחה את החישובים שערך העד בחוות דעתו ואת מסקנתו כי הרכב המעורב לא היה בשדה הראייה של הנאשם.

חובת הזהירות המוטלת על נהג המחויב במתן זכות קדימה אינה מסתיימת בעת שהתחיל בפניה שמאלה בצומת אלא משתרעת על כל שלבי הפניה. במהלך פנייתו בצומת עליו לבדוק את מצב התנועה בדרך על מנת לתת זכות קדימה לכלי רכב אחרים הבאים מולו בצומת.

הנאשם לא מיצה את חובתו במתן זכות קדימה בכך שבדק את הכביש מולו בעת שעצר לפני הכניסה לצומת. החובה המוטלת עליו היא להמשיך ולבדוק האם מתקרבים כלי רכב מולו לאחר שהתחיל להתקדם לעבר הצומת. לרשות הנאשם עמדו מספר מטרות עד שחדר עם חזית רכבו לתוך הקו הדמיוני של הצומת, מרחק נסיעה במהלכה צריך היה להבחין ברכב המעורב המתקרב ולהימנע מהמשך כניסה לצומת. הנאשם רשאי היה להמשיך בפנייתו רק לאחר ששוכנע שהמשך הנסיעה לא יפריע נהיגתו של כל כלי רכב.

מעדותו של הנהג המעורב עולה כי ראשו של הנאשם היה לכיוון הרגליים ולא כלפי הכביש, "הראש שלו היה לכיוון הרגליים, ראיתי אותו" (ש' 11-10 עמוד 10).

ואפנה לע"פ 7156/00 טומצ'נסקי נ' מדינת ישראל, שם קבע בית המשפט העליון:

"אין "לכבוש" את זכות הקדימה ואין לקחת אותה בכוח, או להעמיד נהגים אחרים, בפני עובדה מוגמרת. יש להמתין עד שהתנועה בכביש החוצה, לא תהיה קרובה לצומת."

, בע"פ 10332/03 מדינת ישראל נ' חיים בלייכר, קבע בית המשפט העליון:

בעפ (חי') 2578/07 נזאל אחמד נ' מדינת ישראל קבע בית המשפט המחוזי, בנסיבות של כניסה לצומת במצב של שדה ראייה מוגבל ורשלנות תורמת:

"גם אם המערער התקשה לראות דרכו ובקש לוודא אם היא פנויה אם לאו, והתקדם באיטיות ובגלישה לתוך הצומת ואז הפגיעה הרנו שזכות הקדימה עפ"י התמרור נתונה לה ושפשפה את פגוש רכבו, אין בכך כדי לפטור אותו מאחריותו לתאונה אף אם שדה הראייה שלו היה מוגבל. רשלנות תורמת מטעם נהגת הרנו, אינה מבטלת את חובתו של המערער להישמר ולהיזהר בכניסתו לצומת, מבלי שוויידא שהיא פנויה ושיש ביכולתו לחצותה בבטחה, ומשלא עשה כן, האחריות מוטלת עליו בפן התחבורתי, להבדיל מהפן האזרחי, שם מביא בית המשפט במניין שיקוליו, גם הרשלנות התורמת של נהגת הרנו."

נוכח כל האמור לעיל אני מרשיעה את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

גזר - דין

הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בגרימת ת.ד. בכך שעת פנייה שמאלה בצומת לא נתן זכות קדימה לרכב שהגיע מולו, גרם להתנגשות בין כלי הרכב וכתוצאה מהתאונה נחבלו שני הנהגים וניזוקו שני כלי הרכב.

הנאשם לא הורשע בגרימת חבלות של ממש שכן לא הואשם בגרימת חבלות של ממש ולא הוצגו בפני מסמכים המעידים על כך.

בהכרעת הדין נקבע כי הנאשם נכנס לצומת בחוסר זהירות ולא נתן זכות קדימה לרכב המעורב הגם שיכול היה להבחין בו וצריך היה להבחין בו בתנאי שדה הראייה במקום.

הנאשם נוהג משנת 2008 ולחובתו הרשעה בגרימת ת.ד. בגינה תלויה ועומדת נגדו פסילה על תנאי ברת הפעלה למשך 5 חודשים.

אתחשב בכך שמדובר בתאונת דרכים משנת 2013 ומאז לא נרשמו לחובת הנאשם הרשעות נוספות. כמו כן אתחשב בנסיבות אישיות של הנאשם כמפורט על ידי בא כוחו.

נוכח האמור לעיל אני מטילה את העונשים הבאים:
5 חודשי פסילה בפועל.

הפסילה תחושב במצטבר לכל פסילה אחרת ובכפוף לביצוע הפקדה במזכירות בית המשפט.
על הנאשם לפנות כעת למזכירות בית המשפט ולבצע הפקדה.

אני מורה על הפעלת עונש מותנה של פסילת רישיון הנהיגה לתקופה של 5 חודשים כפי שנפסק בבימ"ש לתעבורה
ביום 29.5.11 בתיק תעבורה 3905-01-11 לריצוי באופן חופף.
3 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים.

קנס בסך 1000 ש"ח.

הקנס ישולם תוך 90 יום.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה והודעה היום י"ז אדר תשע"ז, 15/03/2017 במעמד הנוכחים.